

1

Maria Szepelinska-Adamsson havde kun 90 sekunder tilbage at leve i. Til trods for at den mand, som stod med ryggen demonstrativt – sådan betragtede hun det i hvert fald – vendt imod hende, ingen intentioner havde om at gøre hende ondt.

Han stirrede ud gennem vinduet, selvom der ikke var noget at se på. Det eneste, man kunne se derude, var en park, som lå mennesketom i vintermørket og fem piletræer, hvis grene næsten slæbte i vandet. Om sommeren var det anderledes. Men nu var det vinter.

Det eneste, hun kunne se af hans ansigt, var de heftigt arbejdende kæbemuskler. Han nærmest bed sig fast i ordene, så de ikke slap ud. Han havde helt tydeligt bestemt sig for ikke at ville sige mere. Og han nægtede at reagere på det, hun sagde.

Hvis hun havde vidst noget mere om ham – for eksempel det, der kom til at udgøre kernen i den kommende politimæssige efterforskning – så ville hun sikkert have undertrykt den impuls, hun nu fulgte. Men hun forsøgte vel blot at tvinge ham til at reagere.

På glasbordet ved siden af hende lå et skærebrædt med resterne af en ungarsk salami og den japanske køkkenkniv i specialhærdet molybdænstål, som han selv engang havde foræret hende.

Hun tog kniven og holdt den i hånden, mens hun endnu en gang forsøgte at få ham til at svare. Han blev stående med ryggen til hende som en uigennemtrængelig mur af tavshed. Da hun hævdede kniven og tog et par hurtige skridt frem imod ham, skreg hun kort af vrede og fortvivlelse, for at han skulle vende sig om.

Maria Szepelinska-Adamsson, som kun blev 34 år gammel, opfattede aldrig, hvad der skete. Sandsynligvis nåede hun ikke engang at føle smerte. Hun var bevidstløs, inden hun ramte gulvet, og dér på det hvide ryatæppe strømmede livet nu hurtigt og definitivt ud af hende.

Næsten en halv liter pr. pulsslæg.

Snitsåret i halsen gik helt ind til nakkehvirvlerne.

Han stod længe bøjet over hende og klamrede sig til knivfæstet. Han følte det, som om hovedparten af hans hjerne var blevet brændt ud af den pludselige kortslutning. Han kunne se, hvad der var sket, men han forstod ikke hvordan.

Til sidst rev han sig ud af passiviteten, gik tre meter lige frem og sank sammen i en af de hvide læderstole. Der stod en telefon ved siden af ham. Og hans første impuls var at løfte røret for at ringe. Midt i bevægelsen stoppede han, da han så, at han stadigvæk holdt kniven i hånden.

Han lagde den fra sig på glasbordet og sad så stivnet i mere end en time, mens hans blik gled fra den døde kvinde til telefonen og videre til kniven på glasbordet. Ved siden af kniven var der en lille blodplet på glaspladen. Pletten nåede at stivne, inden han tog en beslutning.

Han rejste sig hurtigt og gik ud i køkkenet. Det var fornuftigt at starte med opvasken. Ingen ville bagefter kunne afgøre, om der var blevet vasket op før eller efter mordet, og nu forsvandt alle hans fingeraftryk fra porcelæn, glas og bestik. Da han var færdig med opvasken, aftørrede han systematisk alle flader, som han teoretisk havde haft en mulighed for at sætte fingeraftryk på. Han tog et par tallerkener og noget bestik med ind i stuen i et viskestykke og pressede det skiftevis imod fingrene på hendes højre og venstre hånd.

Da han havde stillet tallerkener og bestik tilbage i opvaskestativet, tog han en opvredet karklud med tilbage i stuen og brugte en halv times tid på systematisk at aftørre samtlige de flader, han kunne have rørt ved. Denne gang havde han ikke været i soveværelset, hvilket gjorde opgaven mere overkommelig. Da han havde behandlet entreen og badeværelset på samme måde, kunne han gå i gang med næste fase.

Det var vigtigt ikke at forivre sig. Man måtte tage sig god tid, og man måtte tænke sig om.

Det var for sent at få det til at ligne en seksualforbrydelse. En retsmedicinsk undersøgelse ville helt sikkert afsløre, at det hele var sket efter hendes død. Og i øvrigt havde han ikke lyst til at

gøre det ved hende, som denne version ville kræve.

Hun var død, var blevet myrdet af en voldsekspert uden spor af kamp. Det var, hvad man lige nu kunne aflæse af sceneriet. Dette talte for, at morderen var en mand, en mand af samme slags som han selv. Dette her havde aldrig været hans speciale, men han vidste tilstrækkeligt meget om, hvordan politiet undersøgte et gerningssted, til at han med nogenlunde sikkerhed kunne bestemme, hvilket mord politiet skulle se.

Han sad lidt i den hvide læderstol og betragtede stuen, mens han gennemgik alternativerne til den sindssyges seksualmord. Derefter tog han en beslutning, gik ud i køkkenet, tog den japanske køkkenkniv, som lå på opvaskestativet, pakkede den ind i noget køkkenrulle og gik ud i entreen, hvor han stoppede kniven i sin frakkelomme. Derefter iførte han sig et par skindhandsker, som egentlig var for tynde til den svenske vinterkulde, men som passede fint til det, han nu skulle i gang med.

Langsomt og systematisk vendte han op og ned på stuen. Han lagde de to standerlamper ned, som om de var blevet væltet under et slagsmål, trampede forsigtigt den ene i stykker og lod den anden ligge tændt, som om den var faldet uden at gå i stykker. Han væltede forsigtigt den ene lænestol og brækkede et lille bord i stykker. Hvorefter han igen satte sig i den anden hvide læderstol og betragtede resultatet. Der manglede endnu en del.

Han så efter under sine sko. Ingen blodpletter. Han havde undgået at træde i den store blodplet, som nu var ved at tørre ind på ryatæppet. Der manglede noget af selve slagsmålet.

Igen gik han ud i entreen og fandt kniven i frakkelommen. Den var blevet vasket af og tørret, så der skulle et mikroskop til at afsløre de blodspor, der var på den. Og det ville være utænkeligt for en politimand at kigge efter blodspor i de snit, han nu skulle til at lave.

Han gik tilbage til stuen og stillede sig med ryggen til den væltede lænestol. Derefter drejede han rundt som for at hugge med kniven og skar midt i bevægelsen en lang flænge i stolens læderbetræk. Derefter rodede han med foden rundt med det persiske tæppe; efter at han havde eksperimenteret lidt, så det ud, som om en eller anden var sprunget ind på tæppet for der-

efter at stoppe brat. Han besluttede, at han nu var færdig med stuen og køkkenet.

Soveværelset var urørt, og sådan skulle det forblive. Han havde masser af tid. Der var mere end ti timer, til han skulle møde på arbejde. Gennem væggen ind til soveværelset kunne han høre lyden fra aftenens sidste program i fjernsynet.

Det tog ham mindre end en halv time at konstatere, at soveværelset intet rummede af interesse. Tilbage havde han lejlighedens besværligste rum – et kombineret bibliotek og arbejdsværelse.

Hele den ene langvæg var dækket af bøger. De fleste på polsk eller russisk. Faglitteratur inden for områder som han langt fra beherskede.

Hun havde været elektronikingeniør. Uddannet først ved Universitetet i Krakow og derefter som stipendiat ved Universitetet i Leningrad. Det sidste havde hun selvfølgelig intet sagt om, da kollegerne i sikkerhedspolitiet afhørte hende i forbindelse med, at hun havde søgt om opholdstilladelse i Sverige. Hvilket sikkert var fornuftigt nok. Den slags informationer havde en tendens til at ophidse sikkerhedspolitiet unødigt.

På skrivebordet lå en del arbejdsnoter, som hun tilsyneladende havde taget med sig hjem fra arbejdet på Ericsson. Formler og beregninger sagde ham ingenting. Men skrivebordets skuffer var låst.

Låsene så både ustabile og ukomplicerede ud. Men han bestemte sig for, at det var bedre at bruge vold.

Han gik tilbage til køkkenet for at finde en kødhammer. Nogle minutter senere havde han brudt skufferne op og tømt deres indhold ud i tre bunker på gulvtæppet. Kødhammeren smed han ved siden af.

Derefter rodede han lidt rundt i papirbunkerne. Tre små ting var specielt interessante: et smykkeskrin i rødt læder, en dagbog på polsk og et fotoalbum.

Dagbogen lagde han uroligt til side efter at have konstateret, at den rakte tilstrækkeligt langt bagud til at kunne være til fare for ham. Derefter bladede han lidt i fotoalbummet. Billederne forestillede lutter ukendte personer, og han var sikker på, at han ikke selv optrådte. Hun stod på dækket af en sejlbad et sted, der

lignede den svenske skærgård. Det *måtte* være den svenske skærgård. Der var svenske nationalitetsbetegnelser på sejlet. Ved siden af hende stod en mand, der så væsentlig mere svensk end polsk ud. Det var sikkert Adamsson – hendes eksmand.

Andre billeder havde med hendes polske fortid at gøre. Han rev fire billeder med polske motiver ud på en sådan måde, at det var tydeligt, at de var fjernet i hastværk. Han lagde fotografierne ved siden af dagbogen. Derefter tømte han smykkeskrinet ud på gulvtæppet, men uden at tage noget. Den samlede værdi af smykkerne oversteg 50.000 kroner. Ja – formodentlig var de endnu mere værd.

Der var ikke andet i det stilrene og smagfuldt møblerede arbejdsværelse, som vakte hans interesse. Ikke desto mindre brugte han endnu en time i rummet med at udføre sin omvendte version af en undersøgelse af gerningsstedet. Han lod lyset brænde og forlod rummet med dagbogen og fotografierne i hånden. Tilbage i stuen lod han sig endnu en gang synke ned i den hvide læderstol og repeterede alting.

Nu pegede sporene imod Polen og hendes fortid. Det eneste motiv, som omgående kunne udelukkes, var røveri. Egentlig var det ikke godt. Han burde tage hendes smykker med sig og bare lade en ring blive liggende, som om den var blevet glemt. Og så kunne han smide det hele i den sorte elv foran ejendommen. Men han havde ikke lyst til det. Hun havde en søn, der boede hos sin far i fødebyen. Han ville arve hende, og en del af smykkerne var helt klart ældre polske og tyske arbejder, familiesmykker. Hun havde vist oven i købet sagt noget om det engang. Nej, den slags ville han ikke gøre.

Det var altså ingen seksualforbrydelse, og det var ikke røveri. Mordet måtte have noget med hendes polske fortid at gøre. Den lokale voldsafdeling og formodentlig rigspolitiet ville få problemer med opklaringen. Hvordan ville de for eksempel finde ud af, hvad det var for nogle fotografier, der manglede? Fotografier, som det var så vigtigt for gerningsmanden at få med sig, at han havde revet dem ud af albummet?

Hun kendte helt tydeligt morderen og havde selv lukket ham ind. Der lå en halvtømt vinflaske på gulvet, og der stod to glas

på bordet. Det ene omhyggeligt aftørret for fingeraftryk. Hendes fingeraftryk var på det andet.

Han rejste sig og gik over til den væltede gulvlampe med lys i. Han trampede på skærmen. Derefter sad han længe i mørket og forsøgte at lade være med at tænke. Mørket fik ham til at føle sig tryggere til mode.

Da huset var blevet helt stille, gik han ud i entreen og tog frakken på. Han kontrollerede, at kniven lå i lommen sammen med dagbogen og fotografierne. Nej, han havde intet glemt.

Inden han åbnede yderdøren tørrede han håndtaget af med sin behandskede hånd, og derefter fortsatte han ud i mørket og gentog den samme procedure på ydersiden. Han trykkede forsigtigt døren til og hørte et dæmpet klik, da låsen gled i. Derefter fortsatte han uden en lyd ned ad trappen og ud på gaden. Det sneede.

Hans fodspor ville være væk, inden der var gået en halv time, og bilen havde han parkeret på den anden side af broen, flere hundrede meter væk. Der var stadigvæk lys i et par af vinduerne i ejendommen. Men det var ikke sandsynligt, at nogen ville se ham. Skulle det utrolige alligevel ske, ville de bare se en mand iført en mørk frakke, uden hat, lidt over middelhøjde, som var på vej væk uden at skynde sig. Dertil kom, at det ville vare adskillige dage, inden voldsafdelingens folk begyndte at søge efter den slags oplysninger.

Da han passerede rundt om hjørnet, kiggede han op imod gadeskiltene, selvom han udmærket var klar over, at han drejede fra Garvaregatan ind på Sandgatan. Der var ikke et menneske at se, og kun et enkelt lysskilt var tændt. Af det fremgik det, at her holdt LO-distrikt Östergötland til.

Han fortsatte langsomt ned ad gaden med retning mod broen, mens han på rådhusårnets ur kunne se, at klokken var halv to om natten.

Han stoppede op ved broen og kastede et blik ned på den kombinerede gang- og cykelsti, der fulgte elvbreddens og løb under broen. Der var stadigvæk ingen mennesker at se.

Et stykke oppe på muren sad et messingskilt, som med sorte bogstaver fortalte, at her havde A/S Norrköbings Bomullsväveri

haft fabrik og hovedkontor, indtil virksomheden blev nedlagt i 1964. Bygningerne var blevet fjernet fem år efter. Virksomhedens bomærke havde været en hane.

Dengang havde området været et arbejderkvarter. Nu rummede det nogle af byens dyreste lejligheder. Han havde netop opholdt sig i en af dem.

Hvis han tog den beslutning, at han ikke ville opdages, så ville han heller ikke blive det. Folk med hans erhverv var ikke de første, der blev mistænkt for mord. Men den beslutning måtte vente, til han havde haft tid til at tænke sagen igennem. Indtil videre opførte han sig bare som en veltrænet politimand. Hvis han ikke selv gav en hånd med, ville de aldrig få fat i ham. Det var hans egen beslutning, som afgjorde det hele.

Sådan tænkte han. Så holdt han op med at tænke og gik langsomt over broen. Den sorte vandflade var spejlblank. Ved piletræet længst væk fra broen ragede en anløbsbro ud i strømmen. Der var stadigvæk ikke et menneske i nærheden.

Der var nu kun små 100 meter til det sted, hvor han havde parkeret sin bil. Han var først kommet efter kl. 18.00, hvor der var fri parkering i området. Hans tilstedeværelse kunne altså ikke være registreret hverken af parkeringsvagter eller færdselspoliti.

I nøjagtigt samme øjeblik, som han satte sig til rette i førersædet, tændte for blæseren og startede motoren, blev hans sag afgjort. Men afgørelsen blev truffet et andet sted, i en anden by, ja i en helt anden verdensdel.

Konsekvensen af noget, der skete et andet sted, i en anden by, i en helt anden verdensdel, blev, at det ikke var i den nationale sikkerheds interesse, at mordet på Maria Szepelinska-Adamsson blev opklaret. Og som følge heraf blev det aldrig opklaret. Men det havde intet at gøre hverken med gerningsmandens politimæssige erfaring eller med hans talent for at udlægge falske spor.

*

Den svenske ambassade i Cairo er ikke særlig gammel. Men alligevel minder den lysegule teglstensbygning mere om et arabisk fort fra middelalderen eller en korsfarerborg end om resultatet

af en moderne arkitekts skabende indsats. Bygningen er et yndet mål for spot i Cairos diplomatkredse; vittighederne tog deres udgangspunkt i det lidet sandsynlige ved, at netop den svenske ambassade nogensinde skulle blive udsat for et voldeligt angreb. Sverige spiller en meget perifer rolle i Mellempøstens politiske situation, og landet har i det hele taget ingen fjender. Alligevel bygger landet en ambassade, der ligner et uindtageligt fort.

Men skinnet bedrager. Det er kun fra gaden, ambassadebygningen giver dette afvisende indtryk, forstærket af de sorte jerngitre og de små glughuller ved porten.

Den gade, hvor ambassaden ligger, hedder Muhammed Mahzar og ligger på den østlige side af øen Gezira. Nilen flyder omkring øen og er med til at bestyrke dens status som velhaveroase midt i storbyen. I den henseende minder den om Djurgården i Stockholm. Her ligger parker og sportsklubber, hvoraf den mest kendte er Gezira Sporting Club. Denne klubs optagelseskriterier er så skrappe, at det er lettere at få en Order of the British Empire end et medlemskort til klubben. En adresse i bydelen Zamalek på Gezira er sagen. Hvis man ellers bryder sig om at tilhøre Cairos overklasse.

Den svenske ambassade udmærker sig altså ved at ligge i det rigtige distrikt. Dertil kommer, at Mohammed Mahzar-gaden er den sidste rigtige gade, inden man kommer til øens østlige kyst. Ambassadegrunden går næsten helt ned til Nilen, og man kan stå med albuerne lænet mod en lav stenmur og stirre ned i det sorte, strømmende vand. Mellem muren, som afgrænser ambassadegrunden, og flodvandet er der en 3-4 meter smal jordstrib, hvor ukendte mennesker dyrker bananer og grøntsager på den inderste del, og hvor den yderste er bevoftet med papyrus. Formentlig er grøntsager og bananer plantet illegalt, men det blander de svenske myndigheder sig ikke i.

Et smalt stræde løber langs ambassadens nordlige mur fra Mohammed Mahzar-gaden ud mod floden. Her er der en fast station for to eller tre medlemmer af de ægyptiske sikkerhedsstyrker, som bevofter samtlige udenlandske repræsentationer.

Ambassadørens privatbolig, der også anvendes til repræsentative formål, ligger inde på ambassadeområdet med en græs-

plæne mellem den og selve ambassadebygningen og med udsigt over floden. I bygningens nederste etage har ambassadøren et privat arbejdsværelse, som han sædvanligvis trækker sig tilbage til om aftenen.

Der sad han nu. Han sad der alene, fordi hans familie var i Sverige. Han havde drukket tre gin og tonic og var derfor let beruset. De franske døre ud til haven stod på klem. Af og til raslede løvet i de store mangotræer udenfor i den svage brise. På den anden side af Nilen glimtede lysene i de nye skyskrabere, som så radikalt havde forandret hans udsigt.

Han følte sig skidt til mode ved aftenens besværlige arbejde. Om tre måneder skulle Svenska Institutet afholde en kulturuge i Cairo. At Hans Majestæt Kongen og Dronning Silvia ville være til stede ved åbningen, var nu engang, hvad det var. Det var sikkert ganske udmærket. Men programmet bestod for størstedelens vedkommende af svensk folkedans, svensk ballet og oplæsningsaftener med nogle postmodernistiske svenske forfattere, hvad det så ellers betød. En pianist skulle spille Chopin og Petterson-Berger.

Folkedans, majestæter og Petterson-Berger var sikkert helt udmærkede. Men ballet og Chopin havde for det første ikke meget med Sverige at gøre. For det andet var det alt for traditionelt. Den slags var, hvad de fleste europæiske nationer præsenterede, når de afholdt kulturuger. For det tredje afskyede araberne ballet, hvis de da ikke fandt det urkomisk. I stedet skulle man have inviteret nogle svenske digtere hened. For hans skyld måtte de gerne læse op på svensk. Det var den slags, man aldrig fattede derhjemme. Ballet var noget, man grinede af i den arabiske verden, hvorimod poesi var den kunstart, man respekterede mest. Og hans problem lige nu var, hvordan han skulle få det forklaret i den rapport til det svenske udenrigsministerium, som han var ved at skrive, og som måtte færdiggøres meget snart.

Han syntes, han hørte en slæbelyd ude fra den lave mur mod floden, men var for optaget af balletspørgsmålet, til at han fæstnede sig nærmere ved det. I stedet gik han over til sin hjemmebar og skænkede den fjerde gin og tonic, men denne gang uden is. Isen var smeltet; vinteren var ualmindelig varm i Cairo.

Da han vendte sig med glasset i hånden, stod en midaldrende mand med europæisk udseende iført en mudret og lidt for lille frakke midt i rummet.

»Godaften hr. ambassadør. For De er vel den svenske konges ambassadør, ikke?« sagde den ukendte på gebrokkent engelsk med tung slavisk accent.

De fleste mennesker i Erland Rickfors' stilling ville have opfattet situationen som enten direkte truende eller i hvert fald ubehagelig. En stor, stærk gråhåret fyr havde sneget sig forbi ambassadens vagtpersonale, var klatret over muren og stod nu her i ambassadørens private værelse et godt stykke over midnat. Måske var angsten døvet af tre gin og tonic, men det, der primært bestemte ambassadørens måde at reagere på, var det komiske i situationen. Dette her ville – uanset hvad der skete – blive en forbandet god historie. Erland Rickfors elskede nye, gode og helst komiske historier.

»Jo, jeg er Sveriges ambassadør,« sagde han let smilende. »Hvad må jeg byde på? Whisky, gin eller måske vodka? Desværre er der ikke mere is.«

Hvis manden var sindssyg, var det bedst at løse problemet stille og roligt.

»Vodka ville være fint. Ingen vand, ingen is, tak,« svarede den anden uden at bevæge sig.

»Vodka, ja. Men sid dog ned,« sagde ambassadøren og vendte sig mod barskabet for at finde en flaske russisk vodka. Han fyldte glasset til randen også som et udtryk for, at han havde fastslået sin gæsts nationalitet.

Alligevel havde han svært ved at skjule sin overraskelse, da han vendte sig om. Gæsten havde smidt sin mudrede overfrakke og sat sig på en stol over for skrivebordet. Ambassadøren var ganske vist ikke ekspert i uniformer. Men to ting kunne han umiddelbart fastslå. Manden var klædt i den sovjetiske flådes uniform, og uniformen tilhørte en meget højtstående officer. På uniformsjakkens venstre side, over hjertet, sad en imponerende række udmærkelsestegn, der udgjorde en kvadratisk flade på næsten 10 x 10 centimeter.

»Vær så god, skål og velkommen. Sådan plejer man at sige,

dér hvor jeg kommer fra,« sagde ambassadøren og rakte sin gæst glasset, samtidig med at han selv satte sig. De så hinanden dybt i øjnene, mens de drak.

»Jeg er viceadmiral Gennadij Alexandrovitj Koskov, og jeg er kommet for at søge politisk asyl i Deres land,« sagde russeren uden omsvøb og satte med et smæld det tømte vodkaglas på bordet foran sin stumme vært.

Ambassadøren blev pludselig klar over, at han bare sad og gloede. Han rejste sig uden at sige noget, gik endnu en gang over til barskabet, fyldte glassene og vendte – stadigvæk tavs – tilbage til bordet, hvor han anbragte det fyldte glas foran sin gæst. Det her var en af den slags situationer, som man bagefter ville beskrive med ordene *tusind tanker før igennem mit hoved*.

»Jeg er nødt til at stille Dem en række spørgsmål, hr. viceadmiral. Lad mig med det samme understrege, at De befinder Dem på svensk område, men at det selvfølgelig ikke er ensbetydende med nogen garantier. Jeg er i min fulde ret til at vise Dem væk herfra og overgive Dem til de ægyptiske myndigheder. Det er mig magtpåliggende, at De er klar over dette, før De fremfører Deres påstande. Jeg skal heller ikke undlade at bemærke, at såvel stedet som tidspunktet forekommer mig meget dårligt valgt.«

Han holdt en pause og søgte et bedømme, hvordan hans ord havde virket. Men viceadmiralen så ud til at være totalt upåvirket og ventede helt klart på, at ambassadøren skulle afslutte sin replik.

»Altså,« fortsatte ambassadøren, »hvorfor her og nu, og hvorfor tror De, at vi vil imødekomme Deres anmodning?«

Viceadmiralen gav en kortfattet sammenfatning af situationen. I et forsøg på at forbedre relationerne mellem Sovjetunionen og Ægypten var der netop nu sovjetisk flådebesøg i Alexandria. Han var stukket af ti timer tidligere ved helt enkelt at tage en taxa de cirka 200 km til Cairo. Taxachaufføren havde – måske som resultat af modtagelsen af en bunke amerikanske pengesedler – været meget hjælpsom, havde blandt andet skaffet ham den civile frakke og havde kørt rundt i Cairo forbi forskellige ambassader, indtil det var blevet mørkt. Han var steget ud uden for den amerikanske ambassade i den hensigt at få taxachaufføren

til at tro, at denne ambassade var det egentlige mål. Det skulle nok vise sig at være fornuftigt, når det nu snart blev opdaget, at en af de højest rangerende officerer ved den sovjetiske flådeenhed i Alexandria var forsvundet. Man kunne jo ikke ganske udelukke den mulighed, at myndighederne fik fat på chaufføren og derefter drog den i og for sig helt rimelige konklusion, at den forsvundne viceadmiral befandt sig på den amerikanske ambassade. I øjeblikket var det kun de to, som vidste, hvad der faktisk var sket. Hvis de svenske myndigheder valgte at overlade ham til de ægyptiske myndigheder, ville konsekvensen sandsynligvis blive, at han blev transporteret hjem. Han ville formodentlig også blive henrettet. Hvilket dog i sammenhængen betød mindre. Der var langt mere tungtvejende grunde til, at Sverige skulle bevilge ham politisk asyl. Grunde, som fuldstændig overskyggede de personlige konsekvenser for ham, hvis asylansøgningen blev afvist.

Russeren holdt en pause og ventede på det spørgsmål, der måtte komme.

»Hvilke tungtvejende grunde?« spurgte ambassadøren. Russeren holdt endnu en lille pause, inden han svarede.

»Jeg er viceadmiral og chef for Andet Direktorat i Kaliningrad. Forstår De, hvad jeg taler om, hr. ambassadør?«

»Oprigtigt talt nej. Ja, altså ikke ud over at De har en central placering på den flådebase, som er vigtigst for mit land. Og at De rangerer meget højt i den sovjetiske flåde, hvilket jo også fremgår af Deres uniform. Hvad skulle jeg ellers forbinde med Deres oplysninger?«

»Som chef for Andet Direktorat har jeg kommandoen over samtlige divisioner såvel inden for flåden som i marineinfanteriet. Bliver det klarere af det?«

»Jeg beklager, men jeg har en udpræget civil baggrund. De talte om divisioner, ikke?«

»Korrekt. Lad mig udtrykke det lidt mere civilt. Jeg er chef for samtlige sabotage- og kommandoenheder, de divisioner, som man i Deres fædreland – ikke ganske korrekt – kalder *Spetsnaz*. For de taktiske undervandsoperationer – de såkaldte miniubåde. Eller kort sagt så har jeg ansvaret for samtlige operationer af den

type inden for Deres hjemlands grænser.« Viceadmiralen holdt en kort pause. »Dvs. jeg havde ansvaret for disse operationer, indtil jeg trådte ind gennem dørene der. Forstår De nu, hvad jeg taler om?«

Ambassadøren blev siddende uden at sige noget. Han følte sig pludselig urimelig beruset, men han var sikker på, at han havde opfattet russerens informationer korrekt. Og passede det, var det umuligt at overvurdere betydningen af, at en mand iført en mudret frakke for ganske kort tid siden var kommet ind gennem hans åbentstående franske døre. Hvis han altså talte sandt.

»Hvordan kan jeg være sikker på, at det, De fortæller mig, er sandt?« spurgte han, så behersket han kunne.

»Det kan De ikke. Men det kan næppe heller være Deres problem.«

»Hvad foreslår De så, vi skal gøre?«

»Helt enkelt. Det er kun os to, der ved, at jeg er her. Lad det indtil videre forblive sådan, også hvad angår de ægyptiske myndigheder. Derefter tager De kontakt med de relevante myndigheder i Deres hjemland og afventer deres instruktioner. Så skal det hele nok gå i orden af sig selv. Er det her, De bor?«

»Ja.«

»Disponerer De over gæsteværelser?«

»Ja, på etagen ovenover. Men hvad havde De egentlig tænkt Dem, at jeg skulle meddele Stockholm? Navn, nummer og rang eller noget i den stil?«

»Lad mig skrive et brev til Deres militære ledelse. Send det pr. diplomatpost. Når det brev er blevet læst grundigt, vil der ikke længere herske nogen tvivl. De informationer, som jeg sidder inde med, er af den allerstørste betydning for Deres nation. Det vil fremgå helt klart.«

»Der er tre dage til, vi kan afsende diplomatpost, altså uden at vække unødigt opsigt. Men en radiomeddelelse kunne vi sende allerede i morgen.«

»Det vil jeg helt afgjort fraråde. Det er en del af vores rutine at aflytte Deres radiokommunikation. Det sker, at der slipper noget igennem, men det ville nok være uklogt at satse på det. Vent hellere de ekstra dage. Brug diplomatpost. De skal gøre Dem klart,

hr. ambassadør, at hvis mit hjemland får nys om, at jeg befinder mig her, så kommer de og henter mig uanset konsekvenserne. Også selvom om det ville medføre, at adskillige personer, inklusive Dem selv ... hvad skal man sige ... *kom til skade*. Har jeg udtrykt mig tilstrækkelig klart?»

»Desto vigtigere er det vel ikke at spille tiden? Vi anvender edb-sløring af vor radiotrafik, og den ...«

Ambassadøren brød af midt i sætningen. Han var begyndt at svare, før indholdet i russerens bemærkning var gået op for ham. Han boede i øjeblikket alene, fordi hans kone var hjemme i Sverige for at passe sin døende mor. Russeren misforstod tydeligvis hans tøven.

»Hr. ambassadør. Lad mig sige det, som det er. En del af mine opgaver består i at gennemse og systematisere den diplomatiske radiotrafik. Sådant som situationen ser ud i øjeblikket ... selvom mine landsmænd indtil videre antager, at jeg er hos amerikanerne ... så bliver al diplomataktivitet med udgangspunkt i Cairo fra nu af meget interessant. Og De vil blive aflyttet, uanset om De anvender kortbølge eller telex. Skal vi ikke være enige om at bruge diplomatpost? Og på det sædvanlige tidspunkt?«

Ambassadøren nikkede. Han følte sig tom i hovedet og mat i hele kroppen. Pludselig overraskede han sin gæst ved at begynde at le. Han rystede selv på hovedet af, at aftenens hidtidigt største problem havde været, hvordan han skulle få Svenska Institutet overtalt til at erstatte nogle postmodernistiske forfattere med et par mere traditionelle digtere og helt holde balletten væk i forbindelse med den kommende svenske kulturuge i Cairo. I forhold til det var denne pludseligt opdukkende gæst at betragte som en naturkatastrofe. Han var ikke længere i tvivl om, at den gråhårede, kortklippede søulk var den, han udgav sig for at være.

Han tog hastigt tre private beslutninger. De to af dem fornuftige, den sidste katastrofal. For det første ville han installere gæsten i et af de nydelige gæsteværelser længst væk i gangen på øverste etage, hvor hans og hans kones soveværelse også lå. For det andet ville han, som hans gæst havde foreslået, afstå fra at benytte radioen til at sende sin meddelelse til Stockholm og i stedet bruge diplomatpost både til sin egen rapport og til vice-

admiralens brev til den svenske forsvarsstab.

For det tredje ville han allerede næste dag tage en foreløbig kontakt med sin sædvanlige forbindelse i den del af den ægyptiske sikkerhedstjeneste, som tog sig af de udenlandske legationer. Der var helt sikkert ingen tvivl om, at ægypterne ville hjælpe med at få russeren ud af landet så hurtigt som muligt. Og denne side af problemstillingen kunne man lige så godt tage fat i med det samme.

Det var i øvrigt også den diplomatisk set mest korrekte fremgangsmåde. Så kunne man ikke bagefter komme og sige, at Sverige var gået bag om ryggen på ægypterne, hvilket ellers kunne give en række meget ubehagelige udenrigspolitiske problemer.

Han meddelte russeren de to første af sine beslutninger, hvorefter de sammen gik ovenpå. Til ambassadørens overraskelse bad russeren om at få den halvfylde vodkaflaske med sig op på værelset.

»Ser De, hr. ambassadør, jeg er meget trist til mode. Og jeg har i sinde at gøre, som jeg gjorde, da jeg var ung, når jeg var trist. Drikke. Hvis De hører nogen synge heroppe, så tag det helt roligt. Det er bare mig.«

Klokken var næsten to om natten, lokal tid, da døren lukkede sig bag russeren. Hjemme i Sverige var klokken et.

På gulvet i sin dagligstue i Norrköping lå Maria Szepelinska-Adamsson med størsteparten af sit blod stivnet i en plamage foran sit ansigt.

*